

עפ"ג 53105/10/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפניכב' הנשיאה רויטל יפה כץ כב' שופטת יעל
רז-לוי כב' שופטת גילת שלו
המערערת:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד תהילה גלנטה וערן צברי - פמ"ד-פלילי
נגד
המשיב:
פלוני
ע"י ב"כ ליאור רונן, ס.צ.

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט ח' נחמיאס)

בת"פ 8474-05-18 מיום 14/09/2020

פסק דין

הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ:

פסק דין זה עניינו העונש הראוי לבן זוג שפגע באלימות פיזית ומילולית במי שהייתה בעת ביצוע המעשים בת זוגו.

בבית משפט קמא הורשע המשיב בעקבות הודאתו במסגרת הסדר טיעון (שכלל תיקון כתב האישום ולא כלל הסכמה עונשית) בביצוע מספר עבירות תקיפה ואיומים כלפי מי שהייתה באותה עת בת זוגו (היא המתלוננת), ונדון למאסר כמניין ימי המעצר שריצה (כחודשיים); עונשי מאסר מותנים; חתימה על התחייבות; ותשלום פיצוי למתלוננת בשיעור של 10,000 ₪. על קולת העונש, ובמיוחד על מתחם העונש שנקבע ועל התוצאה לפיה למעשה על המשיב לא הוטל עונש מאסר בפועל עם מתן גזר דינו - הוגש הערעור שבפנינו.

ההליכים בביהמ"ש קמא

כתב האישום

כתב האישום כנגד המשיב (יליד 00.00.1998) הוגש עוד ביום 03.05.18; תחילה כפר המשיב בעובדות כתב האישום, והדיונים נדחו מעת לעת עד שבתאריך 19.02.20 הציגו הצדדים הסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום; הוסכם על הגשת תסקיר על המשיב; המערערת הודיעה, כי עמדתה להטלת מאסר בפועל על המשיב וכי לא תסכים להימנע מהרשעתו; ואילו ההגנה הודיעה, כי תבקש מביהמ"ש להימנע מהרשעתו של המשיב, ואף התבקשה התייחסות שירות המבחן לאפשרות זו.

מעובדות כתב האישום בהן הודה המשיב עולה, כי בין התאריכים 17.07.17 ועד 30.04.18 (להלן: "התקופה") ניהל המשיב מערכת יחסים רומנטית זוגית עם המתלוננת (שהייתה קטינה כבת 17.5 באותה עת), במהלכה נהג בה המשיב באובססיות, שתלטנות, קנאה ואלימות. כחודשיים עובר ליום 30.04.18 עברה המתלוננת להתגורר עם המשיב בדירתו שב----- (להלן: "הדירה").

במסגרת האישום הראשון שבכתב האישום המתוקן הודה המשיב, כי בסמוך לתאריך 30.04.18, עת שהו המשיב והמתלוננת בדירה, אחז המשיב בחפץ ואיים באמצעותו ובמילים לפגוע במתלוננת. לאחר מכן ירק על המתלוננת; דחף אותה בחוזקה; וכאשר נפלה על הרצפה, נטל המשיב סל כביסה מלא בבגדים והשליך אותו על פניה של המתלוננת. במעשיו גרם המשיב לחתך מדמם בשפתה העליונה של מתלוננת; היא חשה סחרחורת; ונגרמו לה גם מטומות בידה וברגלה.

כן הודה המשיב, כי במהלך התקופה, עת שהה בדירה יחד עם המתלוננת, ובעקבות ויכוח שהתגלע ביניהם, איים המשיב כי יפגע במתלוננת עת החזיק בידו חפץ. לאחר מכן, אחז המשיב בצווארה של המתלוננת; היכה בפניה באמצעות ידיו; הדף אותה, ירק על גופה; ונהג כלפיה באלימות נוספת באמצעות ידיו, שהשאירה על גופה המטומות בכתפה ובגבה.

במועד נוסף במהלך התקופה, בחדר השינה שבדירה, ולאחר ויכוח שהתגלע בין המתלוננת לבין המשיב, אחז המשיב בצווארה של המתלוננת; משך בשיערה; הפיל אותה על המיטה; היכה אותה בגופה; דחף אותה מהמיטה והפיל אותה על הרצפה, והמתלוננת נפלה על ידה. כתוצאה ממעשים אלה, נגרמו למתלוננת המטומות בידה וברגלה, וכן ידה הימנית כאבה עד כי התקשתה להניעה.

במהלך שלושת האירועים המפורטים לעיל, עובר לוויכוחים ובמהלכם, מנע המשיב פיזית מהמתלוננת, בניגוד לרצונה, לצאת מהדירה.

במהלך התקופה, במועד נוסף, בעת שהמשיב והמתלוננת נסעו ברכבו של המשיב, הבחין המשיב כי המתלוננת מסתכלת אל מחוץ לחלון הרכב, וחשד כי היא מתבוננת בגבר. המשיב כעס על המתלוננת; צעק לעברה שהיא בוגדת בו; קילל אותה בשמות גנאי כגון "שרמוטה"; והטיח בה "מה את רוצה אותו?". בהמשך אף היכה המשיב את המתלוננת מספר פעמים בכתפה ובגבה.

לאחר האירועים האמורים, ובמהלך התקופה, התכתבו המשיב והמתלוננת, כאשר לאחר מכן דרש המשיב מהמתלוננת שלא תתלונן עליו במשטרה ולא "תפיל" אותו; ואף דרש ממנה למחוק את תוכן ההודעות או שיבולע לה.

נוכח מעשים אלה הורשע המשיב בביצוע 4 עבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; 3 עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין; עבירה של פגיעה כאשר העבריין מזוין לפי סעיפים 335(א)(1) ו-334 לחוק העונשין; ועבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

במסגרת האישום השני שבכתב האישום המתוקן הודה המשיב, כי בתאריך 24.04.18, בסמוך לשעה 15:37, ולאחר ויכוח סוער עם המשיב, הגיעה המתלוננת לבית דודיה שבאשדוד. לכשהדבר נודע למשיב, הוא הגיע לפתח דירת הדודים ודרש להיכנס פנימה כדי להוציא את המתלוננת. הדוד סרב לבקשת המשיב, וחרף זאת נכנס המשיב לתוך הדירה וצעק: "תביאו את ש". הדוד דרש מהמשיב לצאת מדירתו, והמשיב סרב.

נוכח מעשים אלה הורשע המשיב בביצוע עבירה של הסגת גבול לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין.

תסקיר שירות המבחן

בהתאם להסדר הטיעון, הוגש על המשיב תסקיר מטעם שירות המבחן (תסקיר מיום 26.05.20. בהערה נציין, כי בתיק קמא מצוי גם תסקיר מעצר שהוגש על המשיב, ואשר לא ראוי כי יהיה חלק מהתיק העיקרי). מהתסקיר עולה, כי המשיב היה באותה עת כבן 22, נשוי (לאישה אחרת), שירת שרות צבאי חלקי כעובד רס"ר, והוכר כחייל בודד. הוריו התגרשו בהיותו צעיר, ונפטרו, בזה לאחר זה, בהפרש קצר, כאשר האב נפטר ממחלה בסוף 2016 בהיותו בן 48, ואילו האם נפטרה ממחלת הסרטן בסוף שנת 2018 (מפרוטוקול הדיון [עמ' 54, בשלב הטיעונים לעונש] עולה, כי מועד זה בטעות יסודו, וכי האם נפטרה טרם ביצוע המעשים, וזאת בדצמבר 2017), בהיותה בת 42. הקשר של המשיב עם אביו היה רופף, וידוע כי בעברו נהג להשתמש שימוש אינטנסיבי בסמים. עם פטירת האם, הוצאו אחיו של המשיב (מצד האם), למשפחות אומנה ומסגרות חוץ ביתיות, והמשיב נותק מהם בעל כורחו.

המשיב נישא בשידוך בתחילת שנת 2020 עם מי שהיא היום אם בתו ועוסקת בחינוך לגיל הרך.

אשר למתלוננת ציין המשיב בפני שירות המבחן, כי היחסים עמה אופיינו בחוסר בשלות, יחסי התקרבות-התרחקות, ומגורים משותפים בדירה ששכר, למרות שלא היה יכול לעמוד בתשלומים. המשיב היה נתון באותה עת במצוקה רגשית גם עקב מות אמו, כאשר התנגדות אמה של המתלוננת ליחסים ביניהם אך הגבירה את המתחים בין בני הזוג. המשיב הודה, כי נהג בתוקפנות כלפי המתלוננת **"על רקע המתחים והקשיים כמתואר לעיל"** והביע נכונות לעבור הליך טיפולי.

משיחה טלפונית של שירות המבחן עם המתלוננת עלה, כי באותה עת הייתה חיילת בשירות סדיר, ומרגע הגשת התלונה כנגד המשיב ומעצרו, נותקו היחסים ביניהם והמשיב לא ניסה ליצור עמה קשר. היא ציינה, כי יחסיה עם המשיב נמשכו כשישה חודשים וכי במהלכם נהג כלפיה באלימות במספר אירועים - הן אלימות פיזית, הן אלימות מילולית והן אלימות רגשית. לדבריה, נמנעה מלסיים את היחסים ביניהם מחשש שיפגע בה. היא תיארה התנהגויות אלימות מצד המשיב על רקע קנאה וחשדות בנוגע לקשריה עם בני המין האחר; ציינה, כי אינה חוששת מפניו יותר; אך ביקשה להאריך את צו ההרחקה שלו ממנה.

המשיב החל טיפול פרטני במרכז למניעת אלימות במשפחה באשדוד ביום 03.06.2019, ונראה כי הוא נתרם מטיפול זה. יחד עם זאת העריך שירות המבחן, כי הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק ואלימה מצדו של המשיב היא בינונית.

בסיכום התסקיר, ולמרות שהמשיב לא הציג כל ראייה לכך שייפגע מהרשתתו, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעת המשיב, וזאת **"לאור התרשמותנו כי מגלה יכולות וכישורים במסגרת עבודה לאורך זמן, בתפקיד שליחויות, והערכתנו מרמת סיכון בינונית, כל אלו מהווים אינדיקציה לכך כי, הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי. בנוסף לכך, לדבריו, בתקופה הקרובה ישתלב בעבודה אחרת, בתפקיד מלגזן בנמל אשדוד. לדבריו, במסגרת עבודתו הוא מחויב בהיעדר הרשעות פליליות. לפיכך, אנו באים בהמלצה לשקול בחיוב ביטול הרשעתו..."**. כן המליץ שירות המבחן ב**"עונש חינוכי עם אלמנט של פיצוי לחברה" בדמות של 140 שעות של צ"**; וכן על העמדתו במבחן למשך שנה.

תסקיר נפגעת העבירה

מטעמי הגנה על פרטיותה של המתלוננת לא נפרט במסגרת זו את האמור בתסקיר שהוגש עליה, ורק יצוין, כי שירות המבחן התרשם מתמונת נזק קשה שנגרמה למתלוננת ממעשי המשיב, כאשר **"הרקע לכך, חווית המצוקה, החרדה,**

חוסר האונים והבדידות, שחוותה ש' במהלך הקשר הזוגי, כשהיא מתמודדת עם אווירת טרור, אלימות ואיום תמידית, וחווה את העולם החיצוני בקשר עם הנאשם... כחסרי כלים ויכולת להגן עליה מפניו...".

המתלוננת הייתה בעת הגשת התסקיר עליה כבת 20 ועמדה בפני שחרור מהצבא (היא התגייסה זמן קצר לאחר הגשת התלונה על המשיב); בעת הקשר הזוגי עם המשיב הייתה כבת 17.5 בעוד המשיב מבוגר ממנה בשנה; כאשר לדבריה מקרה האלימות הראשון כלפיה היה ביום הולדתה ה-18.

בסיום התסקיר המליץ שירות המבחן, **"לאור חומרת הפגיעות והצורך הקיומי של ש' בהשבה של חווית המוגנות וביטחון, וכן הכרה חברתית ומשפטית, בפגיעות הנאשם בה, אנו ממליצים כי יוטל על הנאשם, בין יתר רכיבי הענישה, פיצוי כספי משמעותי לש'".**

הטיעונים לעונש

התביעה טענה בטיעוניה לעונש, כי מתחם העונש צריך לנוע, לאור חומרת העבירות, הימשכות האירועים וכמותם, בין 8 ל-18 חודשי מאסר **"כולם מאחורי סורג ובריא"**; כי אין מקום לחרוג מהמתחם משיקולי שיקום, ובוודאי שאין מקום לביטול ההרשעה; וכי עונש המאסר צריך להיגזר ברף הבינוני גבוה של המתחם לצד עונשי מאסר מותנים מרתיעים, התחייבות, קנס ו**"פיצוי משמעותי למי שהייתה קורבן שלו במשך 9 חודשים"**.

לעומתה טען הסנגור, כי לאור חלופת הזמן, ההליך הטיפולי שעבר המשיב מאז ביצוע העבירות, נתוני האישיים הקשים (הכל כמפורט בתסקיר), נישואיו והפיכתו לאב, יש להימנע מהרשעתו ולחילופין להסתפק בתקופת המעצר אותה ריצה בתיק (כחודשיים ימים) לצד מאסר על תנאי, קנס, התחייבות, פיצוי וצו מבחן.

גזר הדין

ביהמ"ש ציין בגזר דינו, כי אין מקום לבטל הרשעתו של המשיב חרף המלצת שירות המבחן (**"הייתי אומר כי הימנעות מהרשעה בתיק זה תביא לזילות הענישה, חלילה וחס לעידוד אלימות"**); כי **"הנאשם פגע כאן קשות וחמורות בערכים המוגנים העומדים ביסוד העבירות שבהן הורשע... המדובר בפגיעה קשה מן החמורות שהגיעו בפני למרות שאני יושב על מידן כ-30 שנה, אכן ניתן לומר כי הנאשם התייחס למתלוננת צעירה בת 17 שנה כרכושו וחפץ שלו שיכול לעשות בה כרצונו, ממש התנהג אליה כשבויה, במובן זה נכשל הנאשם קשות וחמורות במקרה דנן"**; וכי לאור זאת ולאור הפסיקה הנוהגת, על מתחם העונש לנוע **"בין מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שרות לבין 15 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריא"**; כי **"ניכר כי הנאשם עבר שינוי משמעותי וחיובי בהתייחסותו לנשים והכל בסיוע ההליך הטיפולי שעבר"**. למרות כל זאת, ולאור התסקירים שהוגשו, הן על המשיב והן על המתלוננת, החליט ביהמ"ש שלא לשוב ולשלוח את המשיב למאסר ופסק, תוך שדן את המשיב לעונשים המפורטים לעיל, כדלהלן:

"במצב רגיל לא הייתי מהסס לשלוח את הנאשם לבית האסורים, אך נכון להיום בחלופי למעלה משנתיים ימים ובהתחשב בכל הנימוקים שמנה הסניגור אינני סבור שראוי היום להחזיר את הנאשם לבית האסורים ולו לתקופה קצרה. הדבר יפגע אנושות בתא המשפחתי שהקים, יפגע בצורה קשה וחמורה באשתו שלא חטאה ולא פשעה והיא נמצאת בתקופה קשה של הריון ושמירת הריון... ניתן להשיג את מטרת הענישה בדרכי ענישה אחרים מצטברים, משמעותיים וכך אני מחליט לעשות".

הערעור - טיעוני הצדדים

לעמדת המערערת "החלטת בית המשפט קמא בקביעת מתחם עונש (מספר חודשי עבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר) ש"רצפתו" לא כוללת רכיב מאסרי של ממש בדמות 8 חודשים, ובעיקר החלטה שלא להשית רכיב מאסרי של ממש בהלימה למעשי המשיב בגופה ובנפשה של המתלוננת, היא החלטה מוטעית הטעונה תיקון..." (מתוך הרישא להודעת הערעור. ההדגשה במקור).

כבר כאן מצאנו לנכון להעיר, כי הטענה כאילו ביהמ"ש קמא "שגה בהחלטתו שלא להשית על המשיב ענישה טומנת בחובה רכיב מאסרי של ממש" (סעיף 1 לנימוקי הערעור, כאשר טיעון זה חוזר לאורך כל הודעת הערעור מספר פעמים), אינה מדויקת, שכן ביהמ"ש קבע מאסר כאורך תקופת המעצר שריצה המשיב (כחודשיים ימים). אכן, על המשיב לא נגזר עונש מאסר מעבר לתקופת המעצר; ואכן, ביהמ"ש לא גזר תקופת מאסר באורך התקופה המבוקשת על ידי המאשימה; אך לא ניתן לטעון, כי ביהמ"ש לא גזר מאסר כלל על המשיב.

לטענת המערערת, ביהמ"ש שגה בעצם קביעת מתחם עונש נמוך, בעיקר מבחינת רצפתו, המאפשרת הטלת מאסר בדרך של עבודות שירות; שגה כאשר לא נתן את המשקל הראוי לחומרת מעשי המשיב ולנזק הרב שנגרם למתלוננת (פיזית ונפשית); ושגה כאשר לא נתן משקל ראוי לשיקולי הרתעת היחיד והרתעת הרבים, אלא מיקד את גזר דינו בפגיעה האפשרית באשת המשיב.

המערערת שבה וביקשה "לקבוע מתחם עונש שנע בין 8-18 חודשי מאסר בפועל, ולהשית ענישה שעניינה מאסר בפועל ממש". יחד עם זאת, ולאחר שהוגש תסקיר מטעם שירות המבחן בעניינו של המשיב גם במסגרת הערעור, הסכים ב"כ המערערת, כי במקרה חריג זה ניתן לגזור עונש שאינו כולל מאסר מאחורי סורג ובריח ולדון את המשיב למאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות. לדבריו, "למרות שהמשיב היום החל דרך אחרת, הוא נשוי, ויש נסיבות אישיות, כל זה בתוך המתחם. את שיקולי השיקום לא ראיתי, נכון שהוא עושה תהליך וזה טוב, אך זה לא מספיק כדי לחרוג לקולא מהמתחם שבית המשפט קבע" (פרוטוקול ישיבת 09.05.21).

לעומתו טען ב"כ המשיב, כי אין מקום להתערב בגזר דינו של ביהמ"ש קמא, ולכל היותר ניתן להגדיל את הפיצוי לטובת המתלוננת. הסנגור הסכים, ש"הייתה זוגיות חולה, פוגענית, אלימה וזאת האמת. זה היה משהו לא תקין בעליל. זה מצד אחד של המאזנים. מצד שני, הבחור בן 19, בתחילת מערכת הזוגיות, שמשך שנים סעד את אביו ולאחר מכן את אמו שהלכו לעולמם בתווך של שנה, והם מתים מול עיניו, ומשאירים לו חובות בדירת עמידר, ויש לו עוד 5 אחים לטפל בהם. העול כמעט בלתי ניתן להבנה..." (ישיבת יום 24.02.21). לדבריו, המשיב עובר הליך טיפולי מזה כשנתיים וחצי; הוא נעזר בכלים החדשים שהוענקו לו במערכת הזוגית החדשה שהוא מקיים עם רעייתו; המעשים, קשים ככל שהיו, עדיין לא הותירו במתלוננת נזקים פיזיים ("אני מסכים שאלו לא מעשים פשוטים, אבל לשמחתנו, למעט החתך בפה, בגלל שהיה לה גשר בשיניים... נכון שנגרמו לה חבלות נפשיות ופיזיות, אך לשמחתנו מדובר במדרג הנמוך, לא שברים ולא חתכים וראינו חבלות יותר חמורות", שם); ומעל לכל, שאל הסנגור: "האם בחור בן 19, שעשה את מה שעשה ולקח אחריות מלאה, עברו מעל 3 שנים, עבר מאז הליך רציף עם שרות המבחן, שיפר את דרכיו, הבין את מעשיו, הוא אזרח נורמטיבי תקין. האם לאחר הליך שיקומי כה טוב, צריך להחזיר אותו מאחורי סורג ובריח?" (ישיבת יום 09.05.21).

תסקיר שירות המבחן שהוגש במסגרת הערעור

במסגרת הערעור, התבקש שירות המבחן להגיש עדכון לגבי מצבו של המשיב. מהתסקיר המשלים ניתן ללמוד, כי המשיב מתמיד בהליך הטיפול אותו החל בתאריך 03.06.19 במרכז למניעת אלימות במשפחה באשדוד, במתכונת פרטנית אחת לשבוע, ומשתף פעולה באופן מרבי; הוא נישא ונולדה להם בת, ומשפחתו מהווה עוגן עבורו; ולוקח אחריות מלאה על מרבית חלקיו האלימים כלפי המתלוננת, תוך שמתאר כי הקשר עמה היה אובססיבי מצד שניהם.

וכך ציין שירות המבחן, תוך שחזר על המלצתו להימנע מהרשעתו של המשיב (למרות חוסר הרלבנטיות של המלצה זו במסגרת ערעור שהוגש מטעם המדינה וללא ערעור שכנגד):

"ר' נמצא בטיפול זמן ממושך. הוא מתמיד בפגישות ומשתף פעולה בהליך הטיפול. הוא מביא את עצמו באופן אותנטי לטיפול, עובר תהליך של גדילה רגשית... יש לו רצון עז לחיות באופן נורמטיבי בחברה ויש לו שאיפה להצלחה. נראה כי הפגישות מיטיבות עמו ומחזקות אותו..."

דין והכרעה

אין ספק, כי מעשי המשיב קשים, מכוערים וחמורים, ואפילו בימ"ש קמא ציין זאת בגזר דינו. האלימות שהפעיל המשיב כנגד בת זוגו הצעירה, אך כבת 17.5 - אלימות פיזית, מילולית ורגשית, מחייבת ענישה הולמת, וזאת לא נעשה. בימ"ש קמא סבר, כי בחלוף שנתיים מביצוע העבירות; לאור נסיבותיו האישיות של המשיב; ובעיקר על מנת שלא לפגוע בזוגתו הנוכחית של המשיב, למעשה על פני מתן מענה הולם לפגיעה שפגע בזוגתו הקודמת, אין מקום לענישה הכוללת מאסר, גם לא בעבודות שירות, מעבר לחודשיים שריצה במסגרת המעצר. להבנתו, אין בנימוקים אלה כדי להצדיק סטייה כה חדה מרמת הענישה המתבקשת במקרים כאלה.

המשיב השפיל וביזה את המתלוננת (למשל עת ירק על גופה לאחר שהשליך אותה על הרצפה); העליב אותה כאשר קרא לה בשמות גנאי; פגע בה פיזית (למשל כאשר היכה אותה או השליך עליה סל כביסה מלא בבגדים וגרם לה לחתך בשפתה); איים עליה פעם אחר פעם שיפגע בגופה; מנע ממנה לצאת מהדירה בה חיו; ולמעשה - נהג כלפיה במשך תקופה לא קצרה באובססיביות, בשתלטנות, בקנאה ובאלימות.

נוכח מעשים אלה, אנו סבורות, כי מתחם העונש שנקבע על ידי ביהמ"ש קמא שגוי, ואף אינו תואם למדיניות הענישה הנוהגת (לעניין זה ראו רע"פ 3463/15 פלוני נ' מדינת ישראל, החלטתו של כב' השופט שוהם מיום 21.05.15, ועפ"ג (ת"א) 49748-12-14 עליו הוגשה בקשת רשות הערעור הנ"ל; רע"פ 4140/10 גסאן חביב אללה נ' מדינת ישראל, מיום 06.09.10 ופסקי הדין המוזכרים שם; וכן ע"פ 6366/11 יופירב נ' מדינת ישראל, מיום 10.09.12).

יפים לענייננו דברי כב' השופט ג'ובראן, ברע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל (מיום 20.8.2009):

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריין עצמו והן של עבריינים בכוח..."

משכך, אנו סבורות כי המתחם שהוצע על ידי המערערת, היינו 8 עד 18 חודשי מאסר הינו מתחם ראוי יותר למקרה שבפנינו, ואולי אף עושה חסד עם המשיב בשל ריבוי המעשים, אורך התקופה בה נעשו, וחומרתם, כולל הנזקים להם גרמו.

אשר לענישה, ולאור התסקיר החיובי שהוגש לקראת הדיון בערעור בכל הנוגע להליכי השיקום שעובר ועבר המשיב, כמו גם לאור חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות והשינוי הקיצוני שחל בחייו האישיים של המשיב, ובמיוחד לאור הסכמת ב"כ המערער להסתפק בנסיבות החריגות של התיק שבפנינו בענישה בדרך של עבודות שירות, הרי שלא נחמיר עם המשיב מעבר למה שהתבקש.

סוף דבר

אשר על כן, אנו מקבלות את הערעור וקובעות, כי בנוסף לעונשים שנקבעו על ידי ביהמ"ש קמא על המשיב לרצות גם 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

המשיב יתייצב לתחילת ריצוי עונש המאסר אצל הממונה על עבודות השירות (בהתאם לחוות הדעת שהוגשה עליו מיום 18.04.21) בתאריך 08.07.21 עד השעה 08:00.

המזכירות תשלח עותק מפסק דין זה אל הממונה על עבודות השירות ואל שירות המבחן.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשפ"א, 26 מאי 2021, במעמד הצדדים.

גילת שלו, שופטת

יעל רז-לוי, שופטת

**רויטל יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד**

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשפ"א, 26 מאי 2021, במעמד הצדדים.